

2012 - eerste seizoen

<http://www.2dtrilogie.nl/>

<http://www.facebook.com/2dtrilogie>
info@2dtrilogie.nl

INHOUD

Ontsnapte beer	02
Goede voornemens	04
Met terugwerkende kracht	08
Sally	14
Stil-even	17
Hangbrug	21
Nieuwe buurman	25
Zwart maakt slank	30
Jager slager	33
De duivelse kok	36
Piano	41
Onder de mat	45
Gehaktdag	49

Ontsnapte beer

Ze heeft haar teddybeer op de grond gezet en is nu op zoek naar haar stoepkrijt. De beer hangt voorover, maar niet zo ver dat hij op zijn snuit valt. Een beer waardig blijft hij met zijn achterwerk op de stoep zitten.

Daar komt ze alweer aan met haar emmertje waar ze haar krijtjes in bewaart. Ze heeft de beschikking over alle kleuren van de regenboog, maar voor vandaag kiest ze een lichtblauw krijtje. Hiermee trek ze een cirkel om haar beer heen. Beer zit nu gevangen in de cirkel. Hij mag er pas uit als zij daar toestemming voor geeft. Zij geeft alleen toestemming als beer een goede reden opgeeft om de cirkel te verlaten. Als hij honger krijgt, of dorst bijvoorbeeld. Of als hij stijve poten krijgt van het zitten en hij even een rondje om de cirkel heen wil lopen. Dat zijn zijn allemaal goede redenen. Met minder neemt ze geen genoegen.

Ze buigt zich voorover. Beer zegt dat hij even de cirkel uit wil. Welke geldige reden heeft hij hiervoor? Beer richt zich een beetje op en kijkt haar aan. Ik ben vies. Ik wil me wassen.

Ze fronst haar wenkbrauwen. Dit had ze niet verwacht. Wel iets in de trant van eten of drinken. Beren krijgen snel trek, daar zijn het beren voor. En honger en dorst krijg je vanzelf. Ze vraagt zich af hoe haar teddybeer vuil kon worden. Op welke plaatsen zijn ze vanochtend allemaal geweest? Voornamelijk in huis. En niet op zolder. Beer is niet in contact geweest met zaagsel en spinnenwebben. En buiten zijn ze nog maar net. Hij heeft eerst een tijdje naast haar op de tuinbank gezeten voordat ze hem op de stoep neerzette.

“Ik geloof je niet”, zegt ze. “Je bent niet vies.”

“Ik ben wel vies. Ik heb in de grond gegraven.”

“Dat kan niet. We zijn nog maar net buiten. En ik ben de hele tijd bij je geweest.”

“Niet de hele tijd. Je bent binnen je stoepkrijt gaan halen.”

Verhip, dat klopt. Ze is niet de hele tijd bij hem geweest. Had zij weer. Je kunt tegenwoordig niet meer even je speelgoed rond laten slingeren of het wordt al tegen je gebruikt. Beren krijgen snel honger, beren houden van graven en beren zijn ook heel gehoorzaam. Maar toen ze binnen haar emmertje aan het zoeken was had ze nog geen cirkel om haar beer heen getrokken. Dus toen kon hij even de grond tussen de bloemen overhoop halen. En nu is beer vies en wil hij de cirkel uit om zich schoon te maken.

“Je hoeft de cirkel niet uit”, zegt ze resoluut. Ze loopt naar binnen.

Als ze weer de tuin in loopt heeft ze een teiltje water en een spons bij zich. Ze gaat beer wassen in de cirkel zodat hij de cirkel niet uit hoeft. Op die manier hoeft beer geen gebruik te maken van de gootsteen of het toilet. Dat vindt ma dan ook weer prettig. Bij een wasbeurt buiten heb je geen last van verstopte afvoeren en gladde tegelvloeren. Ze hoeft dus niet voorzichtig te doen met het water. Wanneer ze de teil en spons terug naar binnen brengt is de teil bijna leeg.

Als ze weer naar buiten loopt ziet ze dat de stoep toch wel flink nat is geworden. Door de richels tussen de tegels lopen stroompjes lichtblauw water naar het gras. De wasbeurt heeft de cirkel waar beer binnen moest blijven weggespoeld. En nu is beer weg.

Goede voornemens

“Heb jij al goede voornemens gemaakt?”

De hele rit was hij al aan het woord geweest en nog presteerde hij het bij hun aankomst een nieuw onderwerp aan te snijden. Wonderlijk.

Ze waren de oprit van zijn vakantiehuisje opgedraaid, een blokhut midden in de natuur ver weg van de drukke stad. Hij bezocht deze beduidend vaker dan alleen in de vakantie, vaak in gezelschap van zijn vrienden. Bijna ieder weekend nodigde hij ze uit en dan was het altijd feest. Het afgelopen weekend was daar geen uitzondering op. Ze hadden hier de jaarwisseling gevierd en het was een weekend geworden waar ze zeker een maand genoeg aan zouden hebben. Daarom was dit keer alleen hij met hem mee gegaan. Er moesten wat klusjes aan de blokhut worden gedaan. En er moest nog wat rommel van de jaarwisseling worden opgeruimd.

Ze openen de achterklep van de auto. Achter in de landrover staan dozen met schoonmaakmiddelen. Ook hebben ze een paar dozen levensmiddelen meegenomen. Veel van de voorraad is er het afgelopen weekend doorheen gejaagd, dus gebruiken ze dit weekend ook om die terug aan te vullen.

“Ik heb al wel een lijstje opgesteld.”

Hij kijkt niet eens of het nieuwe gespreksonderwerp zijn belangstelling heeft als hij de auto in buigt om één van de dozen er uit te halen.

“Ik ga er bijvoorbeeld op letten dat ik niet meer anderen de zwaarste dingen laat tillen.”

Zijn hoofd komt weer uit de auto tevoorschijn en om te

tonen dat hij het meent weegt hij de doos die hij in zijn handen heeft eerst voordat hij deze aan hem geeft.

“Ik ben vaak geneigd zelf de grootste dingen te dragen, maar de grootste spullen zijn niet altijd de zwaarste. Het ziet er dan wel uit alsof ik de ander mats, maar het is altijd de andere die zijn vingers plet bij het neerzetten van de bagage.”

De volgende doos die hij uit de auto tilt is inderdaad een stuk kleiner.

“Hier zitten boeken in” legt hij uit. Ze lopen met z’n tweeën over het grindpad naar de voordeur. Nog meer boeken, vraag ik hem. Je hebt er in je blokhut al zoveel en ik heb je er nog nooit in zien lezen.

“Dat is mijn volgende goede voornemen. Alle boeken waar ik thuis ook niets mee doe breng ik hier naar toe. Dan kan ik ze in alle rust sorteren en per genre in dozen stoppen, waarna ik ze in bulk kan verkopen. Ik moet ze een keer opruimen. Er zijn er al teveel in het kampvuur verdwenen. En boeken verdienen een beter lot dan als brandstof te dienen.”

De barbecues achter de blokhut waren wel vaker uit de hand gelopen. De hete kooltjes een vuurspuwer laten imiteren met behulp van de spiritusfles was nog maar één van de kleinere vergrijpen. Als we willen mogen wij ook kijken of er tussen zijn literatuur nog wat van onze gading bij zit. Hij schopt een paar steentjes terug die in het gras verzeild zijn geraakt. Ook al een doorn in zijn oog.

“De oprijlaan moet ook nodig onder handen worden genomen. Voor het begin van de zomer wil ik al het onkruid tussen de steentjes uit hebben gehaald. En als ik de boel toch aan het aanharken ben kan ik ook net zo goed de verdwaalde kiezels terug vegen. Ik vraag me soms af hoe al die steentjes naast het pad verzeild zijn geraakt. Nie-

mand van jullie parkeert zijn auto stiekem op de oprijlaan in plaats van op de weg?”

Ik vertel hem dat de kiezels rond zijn. En dan rollen ze gemakkelijk hun eigen weg. Hij glimlacht me geamuseerd toe. Hij steunt de doos met boeken onhandig op zijn knie terwijl hij de voordeur opent. We zetten de dozen op de tafel in de woonkamer. De schuifpui kijkt uit op de veranda. Daarachter ligt eerst nog een paar meter zand voordat de eerste begroeiing begint. Even kijkt hij peinzend naar buiten.

“Ik ga er ook voor zorgen dat als we weer een kampvuur bouwen deze helemaal uit is voordat de laatste gaat slapen” concludeert hij.

“Ik houd van die bossages achter mijn huis. Ik wil niet dat die struiken, zolang ik deze blokhut heb, per ongeluk in rook opgaan.”

Hij heeft zijn handen in zijn zij gezet.

“Er ligt genoeg zand om de laatste vlammen te doven. Dus daar zal het niet aan liggen” voegt hij er aan toe. Is dit ook één van zijn goede voornemens, vraag ik hem. Hij draait zijn hoofd naar me toe.

“Dit is ook één van mijn goede voornemens.”

Op het stukje kale grond staat het barbecuestel. Ook deze maakt hij deel van zijn goede voornemenswoede. Het ding staat er al sinds de oudejaarsavond. Het is na het laatste avond-van-het-jaarmaal nog niet schoongemaakt en ook de rest van de grond achter de blokhut mag gerust een keer geveegd worden.

“Dat ding zal tijdens één van de weekenden nog een keer in elkaar zakken van de roest. Ik ga vanaf nu na gebruik dat ding netjes binnen zetten. Of op zijn minst onder het afdak.”

We lopen terug naar de landrover voor de rest van de

dozen. Ondertussen somt hij het ene na het andere goede voornemen op. Het is een beste kerel, ook de rest van onze vriendenclub deelt deze mening, en dat is niet alleen omdat hij graag en vaak een goede barbecue organiseert. Maar ze zijn het er allemaal over eens dat hij zichzelf wel heel erg graag hoort. Het is net alsof je een radio aan hebt staan. Soms zou hij willen dat zijn vriend een muziekinstrument bespeelde. Dan zou er tenminste nog een kans bestaan dat het gepraat af en toe afgewisseld werd met wat muziek.

“Vanaf vandaag de aardappels eerst droogkoken voordat ik ze opdien lijkt me ook een goed voornemen voor dit jaar. En niet meer uit mijn slof schieten als de rijder me een verkeerde kant op stuurt.”

Misschien kan ik hem geïnteresseerd krijgen in saxofoonlessen. Bij het bespelen van piano of gitaar zal hij nog steeds de mogelijkheid hebben er doorheen te praten.

“En verder wil ik het dit jaar ook wat rustiger aan gaan doen.”

Zo, de laatste doos is uit de auto gehaald en bij de rest op de tafel gezet. Ik vraag hem of het niet een beetje veel goede voornemens zijn. Deze zal hij nooit allemaal waar kunnen maken.

Hij lijkt niet van zijn stuk gebracht. Hij leunt op één van de dozen als hij me zelfverzekerd aankijkt.

“Een grote aantal goede voornemens aanmaken is juist een hele slimme tactiek. Je moet gewoon een heel uitgebreide lijst maken en er een aantal tegenstrijdige voornemens tussen stoppen. Dan zijn er altijd wel een paar waar het je lukt je aan te houden. Neem maar van mij aan, dat werkt ontzettend motiverend.”

Met terugwerkende kracht

Hij had wat vreemd opgekeken toen hij de brief bij zijn voordeur zag liggen. Het bedrijfje was over het algemeen niet zo scheutig met correspondentie. Het was voldoende een paar keer per jaar langs te komen om de status van zijn rekening door te nemen. Het regelde zich allemaal bijna als vanzelf. Maar het bureautje scheen het op dit moment toch nodig te vinden een tussentijdse evaluatie te houden. Of hij deze week een keer langs wilde komen.

Hij had het bedrijfje gevonden via iemand die hij op de veerpont was tegengekomen. Het was één van de weinige keren dat hij de veerpont had genomen. Gewoonlijk had hij geen tijd voor een bezoek aan het eiland. Hij had genoeg dingen te doen die belangrijker waren, al had hij er wel wat voor over om wat vaker in de gelegenheid te zijn naar het eiland te gaan. Het was de ideale plek om je te ontspannen. En ontspanning kon hij naast zijn drukbezette baan goed gebruiken. Maar ook zijn bezigheden in zijn vrije tijd lieten hem niet toe ruimte te maken voor dit soort uitstapjes. Toen hij toch een keer wat werk opzij had kunnen schuiven was hij tijdens de overtocht die man tegen gekomen en ze hadden het uiteraard gehad over de drukke tijd waarin ze leefden. De man bleek, ondanks dat ook hij een veeleisende baan had, genoeg tijd over te hebben voor dit soort leuke uitstapjes. Hij had vroeger ook te weinig tijd, totdat hij het adres van dat bureautje had gekregen. Hij moest er ook maar eens binnen stappen. Succes verzekerd.

Zonder dat adres was hij nooit achter het bestaan van het bedrijfje gekomen. Het is gevestigd aan een zijstraat in een uithoek van het centrum en het ligt helemaal aan het einde

van de straat. Het kijkt uit op een blinde muur van een gevel aan de overkant van de straat. Het kantoortje heeft wel een in het oog springend bord in de etalage met de tekst "Bureau voor Tijdbemiddeling", maar de meeste mensen komen niet verder dan het begin van de zijstraat. Als ze een paar leegstaande pandjes gepasseerd zijn besluiten de meesten dat ze de verkeerde afslag hebben genomen en zoeken ze de hoofdstraat weer op.

De toegangsdeur heeft geen bel om aan te geven dat er een klant is. Deze is ook niet nodig. Elke keer als hij binnenloopt, met of zonder afspraak, altijd zit er iemand aan het bureau te schrijven, steeds dezelfde persoon. Hij heeft nooit andere werknemers gezien. Het zal wel een éénmansbedrijfje zijn.

"Meneer Zins, ik ben blij dat u tijd heeft kunnen vrijmaken om langs te komen."

De man achter het bureau is opgestaan en ze schudden elkaar de hand. Hij steekt zijn hand uit naar de stoel voor het bureau ten teken dat het gesprek verder zittend zal worden gevoerd. Het wordt geen kort gesprek.

"Allereerst mijn verontschuldiging dat we u gevraagd hebben zo snel weer langs te komen, maar we hebben wat belangrijks met u te bespreken."

Hij kijkt zijn adviseur afwachtend aan. Ook in de brief stond dat ze een belangrijke ontwikkeling van zijn account met hem wilden doornemen, iets dat niet tot het volgende reguliere onderhoud kon wachten.

"U moet begrijpen dat we heel blij zijn met iemand zoals u in ons klantenbestand. U bent per slot van rekening onze trouwste klant. Onze service werkt het beste bij vaste klanten, klanten die niet voor slechts een half jaar een contract met ons aangaat, dan een paar jaar uit het zicht verdwijnt om daarna misschien weer een keer voor een paar

maanden terug te komen. Boekhoudkundig is dat een stuk ingewikkelder en ook wij kunnen onze tijd goed gebruiken.” Hij tilt vriendelijk een wenkbrauw op terwijl hij wat papieren uit een map op zijn bureau erbij pakt.

“Dan hebben we liever vaste klanten zoals u. Maar we hebben wat informatie binnen gekregen wat een herbeschouwing van uw rekening nodig maakt.”

Hij slikt. In zijn achterhoofd heeft hij al sinds het ontvangen van de brief een vermoeden gehad wat de reden voor het onderhoud was, maar hij heeft het nog niet in zijn bewustzijn toegelaten. De ophemelende woorden van zijn consulent doen hem juist het zweet uitbreken. Bij alle eerdere contacten met het bureau was er geen vuiltje aan de lucht.

“Zoals in uw contract staat bestaat de dienst die wij leveren uit het beschikbaar stellen van extra tijd wanneer u deze te kort komt. Een paar extra uurtjes als u ‘s avonds nog wat werk af moet krijgen, een extra dag in een weekend als u daar aan toe bent. Wanneer en in welke frequentie, dat is geheel aan u, zolang de verlengde tijd maar niet uitkomt boven de 45% van de oorspronkelijk beschikbare tijd. U heeft zich daar gedurende de hele looptijd keurig aan gehouden.”

Op het bureau staat een bekertje water. De adviseur houdt even stil om een slokje te nemen. Zijn mond is droog geworden. Hij zou ook graag wat water willen hebben, maar hij durft het niet te vragen. Het is hem ook niet aangeboden.

“Uw contract geeft verder aan dat tegenover de opgenomen tijd ook een gelijke hoeveelheid aan ingeleverde tijd behoort te staan. De ingeleverde tijd hoort op elk moment minimaal 85% van de opgenomen tijd te zijn. We willen er op die manier voor zorgen dat onze klanten altijd kredietwaardig zijn.”

Hij beantwoordt de glimlach van de man met een zenuwachtige grimas.

“Tot zover in uw geval nog niets om u zorgen over te maken. Maar zoals ik al zei ..”

De adviseur schuift een krant die naast hem ligt iets naar zich toe. Hij werpt er een zijdelingse blik op.

“.. door de informatie die we onlangs hebben ontvangen zagen we ons genoodzaakt u langs te laten komen voor dit gesprek. Zoals u zult begrijpen moeten wij zorgen dat aan het einde van de looptijd van elk contract de opgenomen en ingeleverde tijd tegen elkaar wegvallen.”

Hij knikt.

“Inclusief een kleine rente, uiteraard. Ook wij moeten er wat aan over houden.”

Hij werpt weer even een blik op het krantenpapier.

“We zijn met u een contract aangegaan voor onbepaalde tijd, wat in theorie betekent dat dit contract levenslang loopt.”

De adviseur heeft hem bij deze mededeling recht aangekeken en de laatste woorden met nadruk uitgesproken. Hij vraagt zich af waar die zweetdruppel op zijn slaap vandaan kan komen want zijn mond voelt kurkdroog aan. De man voor hem legt de papieren die hij al die tijd in zijn hand heeft gehouden neer en gaat iets achterover zitten.

“Laat ik het u zo zeggen. Voor niemand komt het einde gelegen. Zeker voor onze klanten komt het einde altijd te vroeg. Maar niemand heeft het eeuwige leven, daar verandert zelfs onze dienst niets aan. Wij kunnen enkel een beetje schuiven met de tijd die men ons geeft. Maar in uw geval valt er, om het zo maar te zeggen, weinig meer te schuiven.”

De adviseur heeft in de gaten dat hij het nu heel moeilijk krijgt.

“Nee, wees gerust. Ik ga u niet zeggen hoeveel tijd u nog heeft. Zie mij als een arts die bij u, om maar iets te noemen, kanker heeft geconstateerd, maar u niet kan zeggen of u nog een paar dagen of zelfs nog een paar jaren te leven hebt. Al moet ik u wel vertellen dat ik u naar hier heb geroepen omdat de terugbetaling van de door u opgenomen tijd in het gedrang is gekomen.”

Het lukt hem bijna niet meer te slikken. Hij probeert het toch maar.

“Komende vakantie heb ik een reis gepland samen met de schoonfamilie. Ik kan denk ik daar wel een paar dagen van missen...” stamelt hij.

De man voor hem fronst.

“Het spijt me dat ik u dit mee moet delen, maar zoveel tijd heeft u nu ook weer niet. Met de bruto tijd die u nog hebt te leven, minus ons standaard percentage, komt u, om het zo maar te zeggen, negatief uit.”

Hij zakt tegen de rugleuning van zijn stoel terwijl hij deze mededeling even op zich laat inwerken.

“Dus, ook als ik al de tijd die ik nog over heb in zou leveren, dan kom ik nog niet op de hoeveelheid die ik bij jullie nog open heb staan?”

“Precies.”

“Maar hoe kan ik dan mijn schuld bij jullie ooit terugbetalen?”

“Tja..”

De adviseur verschuift de papieren op zijn bureau wat. Hij werpt nogmaals een blik op de krant.

“Er is altijd nog de mogelijkheid dit met terugwerkende kracht te doen.”

De adviseur leegt zijn bekertje met een laatste slok.

Verveeld kijkt hij uit het raam. Het uitzicht aan de overkant van de straat is ook niet bijster inspirerend. Het is vandaag

een stille dag geweest. Weer een dag zonder ook maar één klant. Hij zucht en trekt de krant nogmaals naar zich toe. Het zijn geen gouden tijden voor zijn onderneming. Bovendien las hij net in een rouwadvertentie dat hun trouwste klant een week geleden is overleden.

Sally

Hij is net klaar met zijn ontbijt als Sally binnen komt. Ze heeft een tak bij zich.

“Zo, meisje. Wat heb je daar?”

Sally neemt wel vaker een tak mee naar binnen. Soms zelfs takken die zo lang zijn dat ze niet door de deuropening passen. In het begin zat ze dan een tijdje verwonderd te kijken, probeerde ze nogmaals de deur door te lopen om daarbij met de uiteinden van de tak tegen de deurposten te stoten en hem vervolgens steeds luider jankend aan te kijken. Zit niet zo te lachen. Help me dan. Deze stok heb ik speciaal voor jou meegebracht, is dat niet duidelijk genoeg?

Haar vertoning heeft hem de keren daarna nog vaak aan het lachen gekregen. Misschien heeft ze daarom het stukje nog zo lang opgevoerd. Maar zelfs de leukste grap wordt saai als je hem te vaak vertelt. Dus houdt ze tegenwoordig haar kop schuin als ze met een tak het huis binnen komt lopen, ook als de tak kort genoeg is.

De open deur laat de wind binnen. De dagen beginnen alweer korter te worden en de kachel moet elke avond vroeger aan.

“Heb je een plek gevonden waar stookhout ligt? Ik ga meteen met je mee.”

Hij staat op en loopt langs haar naar de buitendeur. Sally blijft bij de tak die ze op de vloer heeft laten vallen zitten. Met haar tong uit haar bek kijkt ze hem vragend na. Waar ga je naar toe? De stok ligt hier, hoor. Wil je niet dat ik ‘m apporteer? Als jij ‘m weggooit, dan ga ik ‘m voor je terughalen.

“Wat is er, meisje? Ga je niet mee? In mijn eentje kan ik die

stookvoorraad niet vinden, hoor.”

Hij kijkt nog eens naar buiten. Hmm. Het valt te betwijfelen of het vanochtend droog zal blijven. Ondanks de opgestoken wind is het nog helder, maar de wolken in de verte beloven niet veel goeds.

“Je hebt helemaal gelijk. Vergeet ik bijna mijn jas mee te nemen.”

Sally loopt met de tak een eindje voor hem uit. Hij hoeft haar alleen maar te volgen. Af en toe laat ze de tak uit haar bek vallen en blijft ze wachten tot hij haar gepasseerd is. Dan pakt ze de tak weer op om opnieuw een eindje voor hem uit te gaan lopen. Hij heeft zijn jas dicht gedaan. De wind is in kracht toegenomen en de wolken zijn dichterbij gekomen.

“Is het nog ver, meisje?”

Ze zijn al tot bij de schuilhut gekomen, een klein gebouwtje speciaal voor wandelaars die onderweg worden overvallen door een regenbui. Er is aan de hemel ondertussen geen stukje blauw meer te zien, maar regenen doet het nog niet. Toch houdt Sally halt bij de hut. Ze heeft de tak weer op de grond gelegd en zit met haar neus in de lucht. Ze beweegt haar kop alsof ze een vlieg volgt en ze lijkt de lucht om haar heen op te snuiven. Dan vliegt ze opeens de struiken in.

“Niet zo snel, meissie. Zo kan ik je toch niet volgen.”

Hij zet onzeker een paar passen in de richting van de begroeiing waarin ze verdwenen is. Boven het gefluit van de wind uit klinkt achter hem een geraas waar hij zich het apelazarus van schrikt. Met het gevoel dat zijn hart zijn keel in is gesprongen draait hij zich om. Op de plek waar hij daarnet nog stond ligt nu een paar meter golfplaat. Als hij via de raamsparing de schuilhut in kijkt kan hij door het dak heen de grijze lucht zien. De golfplaat is van het gebouwtje

af komen zeilen. Als Sally hem niet gewaarschuwd had ... nou ja, als zij hem niet op tijd gewaarschuwd had dat één van de dakplaten los lag, dan had ze altijd nog hulp kunnen gaan halen. Sally komt ondertussen ook weer de struiken uit galopperen. Ik heb dat stuk konijn net niet kunnen vangen, zeg. Dat stomme beest is opeens in een gat in de grond gedoken waar ik het met geen mogelijkheid meer uit krijg. Ha, je bent er ook nog.

De hond is tegen hem op gesprongen en is als een bezetene zijn gezicht beginnen te likken.

“Haha! Ik ben ook blij je weer te zien, meisje. Je bent fantastisch! Het had niet veel gescheeld of ik was onder die dakplaat terecht gekomen. Maar gelukkig heb ik zo’n slimme hond als jij.”

Ik ben ook blij met zo’n baasje als jij, al zou je wel wat meer werk kunnen maken van je hygiëne. Ik verwacht nu niet dat je je net als een kat na elke maaltijd gaat wassen, maar er zit nog pindakaas van je ontbijt aan je mondhoeken en het is zonde om dat te laten zitten.

Stil-even

Je doet open. De buurman staat voor de deur. Als hij je ziet haalt hij een papier tevoorschijn, een tekenvel, en laat het je zien. Er staat een kindertekening op. Het stelt een auto voor met een dak vol met koffers. Achter de auto hangt een karretje, ook volgeladen. In de auto zit een vrolijk gezelschap, de familie. Je kijkt van het papier naar je buurman. Ja, wat is daar mee?

“Heeft mijn zoontje getekend.”

Dat is wel duidelijk.

“Valt je iets bijzonders op?”

Niet echt, schud je.

“Wij hebben geen auto.”

Dat klopt. Mijn buurman heeft wel een boot. Hij is één van de vissers van het dorp. Ze hebben een groot gedeelte van hun bezittingen in de boot moeten investeren. Een auto erbij is geen optie. Niet dat ze er echt één nodig hebben. Het dorp is niet zo heel groot en de zee is dichtbij. Jij bent één van de weinigen die wat verder moeten reizen voor zijn werk. Jij bent één van de weinigen in het dorp die wel in het bezit is van een auto.

“Mijn zoontje tekent vaak auto’s. Hij is er dol op.”

Wie niet op die leeftijd.

“Daarom wil ik je om een gunst vragen. Hij is morgen namelijk jarig, zie je, en nu wil ik hem verassen.”

O jee, nu komt het.

“Mag ik hem voor zijn verjaardag een ritje in jouw auto cadeau geven?”

Het is omdat het zo’n aardig jochie is.

“Heel slim van je om die tekening mee te nemen om me over te halen.”

Je bezit een aantal eethuisjes. Een paar liggen er in het dorp, de rest is strategisch verdeeld langs de stranden in de buurt. Het lijkt je een leuk idee zijn zoontje mee te nemen over de kustweg, wat te gaan drinken in één van je restaurantjes en dan weer terug te rijden. Het jochie had zich vanochtend samen met zijn vader gemeld bij je voordeur. Hij was razend enthousiast. Het was ook duidelijk dat hij degene was die de tekening met de auto had gemaakt. Bij het instappen merkte je op dat hij een tekenblok en een bundel stiften bij zich had. Een beetje overbodige bagage, want hij zal nu al de hele tijd door het zijraam naar buiten te kijken. Hij heeft welgeteld één horizontale streep op het papier gezet en daar is het de rit tot nu toe bij gebleven. Toch heb je het idee dat hij zich de autorit heel anders had voorgesteld. Je wijst hem af en toe op een interessant gebouw of ander object in het landschap. Steevast focust hij zich daar gretig op en hij blijft het voorwerp volgen tot het zich ver achter de auto bevindt. Hij omklemt daarbij één van de stiften alsof hij verder wil gaan met zijn tekening, maar hij ziet daar telkens toch maar van af.

De hele tocht heeft hij nog geen woord gezegd. In het begin was dat door een mengeling van verlegenheid en gespannen anticipatie op de rit, maar nu lees je duidelijk de teleurstelling van zijn gezicht af. Verveeld kijkt hij langs je naar het strand waar jullie langs rijden. Het is mooi weer, het water is zo glad als een spiegel. Een paar vissersboten zijn aan het werk, maar deze zijn zo ver de zee op dat ze nauwelijks te zien zijn. Het water glinstert rustgevend en je voelt je helemaal gelukkig.

Somber draait het jongetje zijn hoofd de andere kant weer op om naar het langszoevende landschap te kijken. Je snapt er niets van.

Als je de auto bij het eettentje parkeert is het je eindelijk gelukt zijn humeur wat op te krikken door hem te vertellen dat ze hier ook ijs hebben, in allerlei smaken. Hij klimt de auto uit, zijn tekenblok en stiften neemt hij mee.

Na het doorgeven van jullie bestelling schuif je weer bij hem aan het tafeltje aan. Hij heeft eindelijk wat getekend. Op zijn papier zie je twee personen in een bootje.

“Laat me raden. Dat zijn wij?”

Hij knikt.

“Dat is de boot van je vader?”

Je herkent het vaartuig aan de groene en blauwe strepen op de zijkant.

“Je gaat wel eens vaker met je vader varen?”

Hij kijkt schuchter op en knikt weer.

“Neem je op de boot ook altijd je tekenspullen mee?”

Zie je wel.

“Je houdt heel erg van tekenen, hè?”

Hij schuift wat met zijn stiften die over het tafeltje verspreid liggen.

“Wat teken je zoal als je op de boot zit?”

“Mensen.”

Hij heeft een nieuw vel papier voor zich getrokken en wrijft er in gedachten met de achterkant van één van de stiften overheen.

“Huizen. Dieren.”

“Tekenen je ook wel eens het water?”

Nee.

“Tja, daar valt ook niet zoveel aan te tekenen, hè.”

De mensen en gebouwen die op de kust aan je boot voorbij trekken zijn ook veel interessanter om te tekenen. Maar ook moeilijker, veel meer details.

Opeens begrijp je het. Het jochie probeerde onderweg ook te tekenen wat jullie tegen kwamen. Maar omdat een auto veel sneller beweegt dan een boot had hij niet genoeg tijd

om de dingen die hij op het papier wilde zetten goed te bekijken. Hij had telkens te weinig tijd om iets voldoende in detail na te kunnen tekenen. Geen wonder dat het ritje zo tegen viel.

Gelukkig valt de ijscoupe die je de keuken voor de jarige hebt laten maken wel in de smaak. De stiften worden even met rust gelaten.

Je roert je koffie en denkt aan de terugrit. Weer dezelfde lange rechte weg terug naar huis. Weer allemaal stukjes landschap die met hoge snelheid langs de zijramen voorbij zullen trekken. Dat wordt voor die jongen nog saaier dan de heenweg. Is er onderweg dan niets dat niet al snel uit het zicht verdwijnt? Op de heenweg heeft hij daar niet zo goed op kunnen letten. Hij moest op de weg voor hen letten.

Voorruit. Weg. Hm.

Het uitzicht door de voorruit verandert onderweg niet veel.

“Ben je klaar voor de terugreis?”

Hij legt gelukkig de lepel naast de lege coupe.

“Want ik heb een tekenopdracht voor je.”

O ja. Ze hebben nog een rit in de auto voor de boeg. Tekenen.

“Denk je dat het je lukt om de weg voor ons na te tekenen?”

Langs de weg die jullie weer langs de kustlijn zal voeren staan lantaarnpalen en reflectorpaaltjes. Deze zijn de hele weg hetzelfde. Als de ene uit het zicht verdwenen is dan is dat voor een jonge tekenaar geen ramp. Er volgen er nog genoeg.

Verwonderd kijkt hij je even aan. Dan begint het hem te dagen en hij verzamelt glimlachend zijn stiften.

“Je hebt die stiften voor je verjaardag gekregen, hè?”

Enthousiast geknik.

“Wel, dan denk ik dat je genoeg zwart zult hebben voor de tekening. Voorruit, we gaan!”

Hangbrug

Als hij het tasje sinaasappels overhandigt aan een klant hoort hij het geluid achter zich. Het geldkistje staat vlak bij de reling en als hij het pakt werpt hij even een blik naar beneden. Het brugdek steekt niet zo ver uit dat de pijlers waar de brug op rust aan het oog onttrokken worden. Weer hoort hij het geluid. Hij doet het geldkistje dicht en leunt nog wat verder over de balustrade. Een balk die twee schuin staande kolommen met elkaar verbindt laat opeens los en valt in de rivier. Bezorgd kijkt hij naar de tot rust komende rimpels in het water. Daarna zet hij het kistje terug achter de kratjes met fruit.

De brug is één van de bouwwerken die tijdens één van de recentere aardbeving beschadigd is. Ze is weliswaar recht blijven staan, maar het bestuur van de nabijgelegen stad vond het toch raadzaam de brug voorlopig af te sluiten voor al het zware verkeer. Totdat men de brug gerepareerd heeft mogen er alleen nog voetgangers, fietsers, scooters en, vooruit, lichte motoren overheen rijden. Dit zal nog wel een tijdje zo blijven, want eerst besteedt men alle tijd en geld aan belangrijkere bouwwerken, de gebouwen waarin gewoond en gewerkt wordt. Stroomopwaarts ligt nog een andere brug die veel minder van de aardbeving te lijden heeft gehad. Alle auto's en vrachtwagens moeten daar maar overheen.

Het lijkt niettemin of alle mensen die voor de aardbeving met hun auto over de brug reden dit nu nog steeds doen. Alleen passeren ze nu massaal de brug op hun fiets. Het voetverkeer over de beschadigde brug is sinds de beving flink toegenomen. Omdat de banen in het midden niet meer

gebruikt worden door auto's maakt nu het lichte verkeer er gretig gebruik van. De voetgangers maken zich niet zoveel zorgen over op welke weghelft ze zich bevinden en de fietsen en brommers bewegen zich er vrolijk toeterend en bellend tussendoor. De meeste fietsers nemen zelfs hun rijwiel aan de hand de brug over, waardoor de bruggangers zich slechts stapvoets van de ene naar de andere oever bewegen.

Een groot deel van het verkeer beweegt zich niet eens stapvoets. Men komt elkaar hier tegen en raakt aan de praat. En daar maken straatartiesten weer handig gebruik van. Muzikanten hebben aan beide zijden van de geasfalteerde weg een plekje opgezocht en ook verkopers hebben steeds meer van het eigenlijke fietspad opgeëist. In de afgelopen maanden is de brug langzamerhand veranderd in een drukke winkelstraat, een straat boven het water. Een straat die een stuk zwaarder belast wordt dan waar het stadsbestuur eerst rekening mee heeft gehouden.

Hij vraagt zich af of het bestuur van de stad er niet beter aan had gedaan de brug helemaal af te sluiten. Ook zij zouden in de gaten moeten hebben dat het er steeds drukker is geworden. Maar ja, het is nog altijd goed gegaan. De brug staat er nog steeds. Zeg nu zelf, wat is de kans dat op dit moment de brug het begeeft?

Hij kijkt naar de voetgangers die voor zijn kraampje langs lopen. Zij hebben niet gemerkt dat een deel van de constructie waar ze op lopen het begeven heeft. Niemand slaat acht op de rimpels op zijn voorhoofd. Waarom zouden ze ook. De brug heeft een aardbeving overleefd. Het zal dan ook wel een paar dozijn straatartiesten, geïnstalleerde

marktkramen en een paar honderd passanten kunnen overleven. Hij begint zich weer wat ontspannen te voelen. Achter zich hoort hij opnieuw het geluid dat dit keer langer aanhoudt. Hij voelt dat het fietspad onder hem langzaam door begint te zakken. De voetgangers ter hoogte van zijn stalletje blijven staan. Normaal zou hij blij zijn met al die aandacht zijn richting op, maar nu kijkt hij net als de stilstaande passanten naar één van de kratjes waar de bovenste citroenen van de stapel af rollen en hun weg vinden naar de goot die onder de balustrade langs loopt. Nu beginnen ook de mensen voor zijn stalletje zich af te vragen of ze zich niet beter uit de voeten kunnen maken. Theoretisch staat de brug al maanden op instorten. Ze kijken om zich heen wat de andere passanten ervan vinden. De zuidelijke opgang van de brug is vanaf hier iets dichterbij. Maar er staan nog een hoop stilstaande mensen voor, dus een snelle evacuatie zit er niet in.

Het brugdek is ondertussen merkbaar schuiner gaan staan en de mensen hebben onbewust de ruimte rond zijn stalletje wat groter gemaakt. Een tasje met appels die hij voor iemand apart heeft gelegd begint richting de rand van de tafel te schuiven.

Met een luide kraak zakt de weg opeens een stuk naar beneden. Er vallen wat mensen om, een paar beginnen te schreeuwen, maar de overgrote meerderheid blijft gespannen staan. Ze hebben het gevoel dat elke extra beweging en elk onnodig gemaakte geluid de brug alsnog zal laten bezwijken, want ze voelen dat het brugdek onder hen licht aan het deinen is, alsof de constructie door honderden elastiekjes omhoog wordt gehouden.

Er volgen een paar gespannen minuten. Als de brug dan nog niet te kennen heeft gegeven er voorgoed de brui aan te willen geven komt het verkeer op de brug weer langzaam op gang. Voorzichtig stroomt de brug richting beide oevers leeg.

Omdat zijn stalletje midden op de brug staat is hij één van de laatsten die zijn kraampje verlaat. Hij heeft dus even de tijd om de schade op te nemen. Alle kistjes met fruit staan nog enigszins op elkaar en ook de luifel die hij over een kabel boven zijn koopwaar heeft gehangen hangt er nog. Hij merkt op dat de luifel een stuk hoger hangt dan daarnet. Dat komt gedeeltelijk doordat het brugdek een eind verzakt is, maar ook omdat de peilers waar hij de luifel aan bevestigd heeft de kabel strak hebben getrokken. Ook bij de andere kraampjes ziet hij dat aan de brugconstructie bevestigde balken en latten scheef en onder spanning staan. Een rijtje aggregaten die onder de reling zijn gezet zij door twee scheef gezakte peilers tegen elkaar aan geschoven. Dit is met zo'n kracht gebeurd dat de dikke metalen behuizingen deels in elkaar gedrukt zijn. Een paar aggregaten zijn zelfs los van de grond gekomen. Hij beseft dat het enige dat de peilers en daarmee de rest van de brug nog overeind houdt de batterij aan aggregaten, het woud aan kabels en een hoop andere rotzooi is die zij in de afgelopen maanden aan de brug hebben bevestigd.

Hij pakt het geldkistje onder zijn arm en loopt met de rest van de voetgangers richting het vasteland.

Nieuwe buurman

Het schijnt vroeger een verfwinkeltje te zijn geweest. Maar dat is al lang geleden. Er staan nog wel blikken met verschillende kleuren verf en een rek met de obligate rollen behangpapier die je om één of andere reden in elke verfwinkel tegen komt, maar ze verwacht dat de verf al ver over de houdbaarheidsdatum heen is. Het hele interieur ziet er vergeeld uit. In de schappen liggen stuc-ornamenten die écht niet meer kunnen en men lijkt allang niet meer langs te zijn gekomen om de voorraad aan te vullen. Toch staat de winkel vol, veel te vol. Als decor van een jaren zeventig film zou ze het oké vinden, maar hier zelf iets kopen, no way. Maar daar komt ze ook niet voor. Ze loopt naar achteren waar het dametje zit. Het vrouwtje zit aan een tafel verstelwerk of iets dergelijks te doen. Ze zit er voornamelijk oud te wezen. Ze runt het zaakje al zo lang ze dit winkeltje kent. Ze kan het zich niet anders voorstellen dan dat haar ouders haar vanaf haar jeugd ingezet hebben in hun familiezaak en dat ze sindsdien niets anders meer heeft gedaan. Veel klanten heeft ze nooit gehad, zeker de laatste jaren niet. Haar vaste klanten hebben haar geheim goed verborgen weten te houden.

Het vrouwtje heeft haar in de gaten gekregen want ze heeft het lapje stof waar ze iets mee aan het doen was nu helemaal onder de tafel laten zakken. In stilte wacht ze tot ze bij haar aan tafel is gaan zitten. Ze schuift een zakje krakelingen naar het vrouwtje toe. Elke keer als ze bij haar langs komt voelt ze zich verplicht een kleinigheid voor haar mee te nemen. Ze komt nooit langs om wat uit de winkel te kopen en ook voor de dienst die ze levert vraagt ze nooit iets. Het is een vrouwtje van weinig woorden. Ze vraagt zich af of ze haar de afgelopen jaren ooit iets terug heeft horen

zeggen. Het vrouwtje kijkt naar de koekjes in het plastic en dan naar haar. Ze raakt het zakje niet aan maar ze weet dat als ze zo meteen na het gesprek naar de voordeur loopt en even achter haar kijkt de koekjes verdwenen zijn. Het is akkoord, ze aanvaardt haar kadootje. Ze begint te vertellen.

Het is iets na vijven. Ze legt haar handwerkje opzij en staat op. Terwijl ze steun zoekt tegen de vele schappen die haar winkeltje rijk is loopt ze voetje voor voetje naar de voordeur. Het is buiten de etalageramen al donker aan het worden, maar de straatlantaarns zijn nog niet aan. Ze ziet pas als ze de winkeldeur op slot wil doen dat er nog een klant aan komt. Vreemd. Meestal komen haar klanten maar één keer per week of zelfs maar een enkele keer per maand. Niet twee keer op dezelfde dag. De late klant houdt even haar pas in als ze haar bij de deur ziet staan, maar als ze haar hand die de knip op de deur wilde doen laat zakken, duwt ze de deur open en stapt ze naar binnen. Geagiteerd beent ze langs haar naar de balie, één van de vele meubelstukken in het winkeltje dat in geen jaren meer dienst heeft gedaan, en zet de grote tas die ze bij haar heeft op de grond. Met een lichte verbazing ziet ze hoe de vrouw er een kat uit haalt. Ze zet het dier met een kribbige beweging op de toonbank. Vervolgens kijkt ze met een hand in haar zij haar richting uit. Zonder te wachten tot ook zij de balie bereikt heeft begint ze met haar verhaal.

“Sorry dat ik zo vlak voor sluitingstijd nog binnen val, maar er is iets niet helemaal goed gegaan. Ik snap het niet. Normaal lever je altijd vakwerk af. Ik wed dat je nooit klachten krijgt, maar vandaag was een grote misser. Ik heb vanmiddag toch duidelijk genoeg verteld met welk probleem ik zit? Wel, dat probleem is er nog steeds.”

Ze kijkt onder het lopen af en toe op naar de druk pratende

vrouw. Ook de kat is er bij gaan zitten en kijkt geïnteresseerd naar haar bazinnetje.

“Die buurman van mij, dat was het onderwerp, weet je nog? Elke keer als ik ‘m tegen kom kan er geen vriendelijk woord van af. In het begin heb ik nog geprobeerd een groet van hem los te krijgen, maar het enige wat ik terug krijg is die norske blik van hem. Ik heb mijn best gedaan, die vent is gewoon een engerd. Je weet dat ik alleen in de uiterste gevallen van je diensten gebruik maak, maar ik geef je te raden wie ik zag toen ik vanmiddag thuis kwam. Juist! Mijn buurman, in zijn voortuin gras aan het maaien! Mijn probleem is dus nog steeds niet opgelost! En dat terwijl het de vorige keren allemaal zo gladjes verliep. Wat is er aan de hand?” Ze merkt dat ze met stemverheffing heeft gesproken. Een beetje beschaamd houdt ze even stil. Maar haar boosheid is nog niet weg.

“Wat is er mis gegaan? Heb ik vanmiddag iets niet duidelijk genoeg verteld? Het ging over mijn buurman, dat is toch wel overgekomen, toch?”

Ze kijkt nog steeds tegen haar op. Zwijgend houdt ze even haar blik vast. Dan draait ze zich om en schuifelt ze terug naar de voordeur.

“Je hebt me vanmiddag verteld over je probleem met je buurman”, zegt ze zonder zich om te keren. Ze glijdt met één hand langs een rek met kwasten in grijs geworden plastic.

“Je hebt me verteld over dat jullie niet samen door één deur kunnen. Daar ben je inderdaad heel duidelijk in geweest. Je hebt me er zo precies over verteld dat het niet moeilijk was de oorzaak van jullie ruzie te achterhalen. Jullie wonen in een huis dat enigszins gehorig is, niet?”

Ze staart de oude vrouw verbouwereerd na. De kat heeft het opgegeven via kopjes tegen haar arm aandacht te krij-

gen en zit nu op de toonbank haar kop te wassen.

“Niet?”

Het vrouwtje heeft even halt gehouden en haar hoofd half naar haar omgedraaid. Ze schrikt op.

“Eh, ja. Dat is waar.”

“Juist. Uit je verhaal heb ik opgemaakt dat die buurman van jou een stille man is. Als je hem buiten niet tegen komt, dan weet je niet eens of hij nu wel of niet thuis is. Hij doet voorzichtig met de deuren, hij draait geen harde muziek.”

“Ja, je weet nooit of hij nu wel of niet thuis is. Een beetje vreemd. Net of hij wil laten overkomen dat hij weg is om je dan stiekem te begluren. Het is een beetje een griezel als je het mij vraagt...”

Het vrouwtje heeft bijna de deur bereikt, maar heeft zich nu helemaal omgedraaid. Ze houdt verschikt haar mond.

“Hij heeft ook geen huisdieren, geen honden die met hun nagels over het parket tikken of gaan blaffen als je niet thuis bent. Je hebt eigenlijk helemaal geen last van hem.”

Ze krijgt plotseling een brok in haar keel. Het vrouwtje van de verfwinkel beschuldigt háár. Haar buurman heeft inderdaad geen huisdieren, zij daarentegen wel. Zij heeft een hond. Naast haar zit de kat zich te wassen. Ze had een hond. Het komt hard aan, maar het vrouwtje heeft wel gelijk. Ze heeft een gemakkelijk schoon te houden laminaatvloer en als ze weg is schijnt haar hond de buurt bij elkaar te blaffen. Ze heeft wel pogingen gedaan hem af te richten, maar toch blijft hij reageren op elke fietser en voetganger die langs haar huis komt. Dat jachtinstinct, daar doe je weinig tegen. Haar buurman moet een hekel aan dat beest gekregen hebben. En aan haar. Het lag helemaal aan haarzelf dat hij haar nooit een keer op straat begroette. En dat heeft ze nooit ingezien. Ondertussen kijkt het oude vrouwtje haar nog steeds strak aan. Heb ik ook niet deze

keer je probleem opgelost, zoals die tientallen keren hiervoor?

“Maar dat is toch geen reden om Bello in een kat te veranderen?” huilt ze bijna.

“Die hond was het probleem tussen jullie twee en dat probleem heb ik weggenomen. Heb je vanmiddag niet gemerkt dat de relatie tussen jou en je buurman een stuk verbeterd is? Heb je hem niet even aangesproken toen hij in zijn voortuin bezig was? Of ben je meteen terug naar hier gerend?”

Ze bijt op haar lip en durft het vrouwtje niet aan te kijken.

“Dat dacht ik al.”

Ze houdt de winkeldeur open.

“En nu wegwezen.”

Zwart maakt slank

“Zullen we hier even binnen kijken?”

Overbodige vraag eigenlijk. Het winkeltje waar ik naar wijs is een snoepzaak en hij had het waarschijnlijk al eerder in de gaten dan ik. Eten is zijn werk en niet alleen dat. Het is ook zijn hobby, zijn passie en wat hem betreft ook het doel van het leven. Hij duwt met zijn worstvingertjes de deur open.

Hij spreekt de taal van hier nog niet al te best, maar met handen en voeten weten we ons aan elkaar verstaanbaar te maken. De paar dagen dat hij bij me logeert kunnen we ons daarmee redden. We hebben hem jarenlang niet gezien, maar nu moet mijn achterneef voor zijn werk hier in de buurt zijn en combineert hij dit met achterstallig familiebezoek. De komende dagen ben ik aan de beurt. Ik had meteen in de gaten dat hij een goede smaak heeft en omdat ik mijn kookkunst in zijn nabijheid nog niet helemaal vertrouwd heb ik voorgesteld de eerste dag in de stad te gaan eten. Ik ken een restaurantje dat hem zeker zal bevalen.

In het snoepwinkeltje ben ik hem even kwijt, maar ik vind hem al snel terug bij de schepbakken met drop. Hij staat er bedenkelijk naar te kijken. Dan neemt hij één van de scheppen uit de bak, vult deze met wat dropjes en ruikt er voorzichtig aan. Hij merkt dat ik bij hem sta. Met een vragende blik wijst hij naar de dropjes in de schep. Is dit snoep? Waar hij vandaan komt kennen ze geen drop. Het is een lekkernij die niet bekend blijkt te zijn over de hele wereld, realiseer ik me. Ook ik moet toegeven dat de geur nogal afwijkt van hoe snoep gewoonlijk ruikt. Ik pak een

driehoekige zak uit het zijvak van de schepbakken. Als hij de banden met zijn familie wil aanhalen dan kan het geen kwaad ook wat van de plaatselijke eetgewoonten te leren kennen. Ik houd de zak voor hem open. Welke wil je eens proberen?

Bedachtzaam kauwt hij op één van de dropjes. Op mijn vraag of hij het lekker vindt heeft hij nog niet geantwoord. Zijn gezichtsuitdrukking wijst in elk geval niet in die richting. Hij lijkt moeite met de smaak te hebben en ik denk dat hij het goedje het liefst uit zou willen spugen. Maar dat doet hij liever niet in een volle winkelstraat. En bovendien is het voedsel en hij is wel de laatste die eten zomaar zal weggooien.

Als hij het dropje op heeft haal ik de rest van de drop tevoorschijn. Misschien dat een andere soort hem beter bevalt. Hij slaat tegen zijn gewoonte in het aanbod af. Hij geeft aan dat hij het vreemd vindt dat dit spul in een snoepwinkel te koop is. Dit is toch niet lekker? Het is veel te sterk! Het doet hem eerder denken aan een medicijn, aan zo'n pilletje zonder suikerlaagje. Ik leg uit dat drop hier ook in drogisterijen te koop is en dat het helpt tegen een zere keel. Maar ondanks die wetenschap is het nieuw ontdekte snoepgoed voor hem geen succes. Ik mag de zak zelf houden.

Ik kijk op van het menu en merk dat zijn kaart nog voor hem op tafel ligt. Hij zit afwezig naar de voorkant te kijken en maakt geen aanstalten het menu open te slaan. Ik vraag wat er aan scheelt. De bedenkelijke uitdrukking is na het proeven van de drop nog niet van zijn gezicht verdwenen. Hij heeft wat last van zijn maag. Niet heel erg, maar hij besluit niets van de menukaart te nemen. Hij houdt het vanmiddag bij een glas water.

Tijdens het ontbijt op de laatste dag vraagt hij of ik de zak drop nog heb. Jazeker, mijn eigen voorraad is nog niet op, dus ligt de complete zak nog in de voorraadkast. Zou hij deze op zijn verdere reis mee mogen nemen? Ik kijk hem verbaasd aan. Hij moet toch niets van dat spul hebben? Hij vindt drop inderdaad nog steeds niet lekker, maar hij heeft gemerkt dat het spul een bepaalde uitwerking op hem heeft. Het eten van één zo'n zwart ding ontnemt hem voor een hele middag de eetlust. En dat is 's avonds terug te zien op de weegschaal, want normaal heeft hij de hele dag trek. Omdat hij voor zijn werk ook al met eten bezig is heeft hij al verschillende diëten uitprobeerd, zonder al te veel succes. Maar dit zogenaamde snoepgoed gaf meteen in het begin al veelbelovende resultaten. Door drop met een medicijn te vergelijken zat hij er niet heel ver naast.

Jager slager

De slagerij is leeg en de slagersjongen heeft niets beters te doen dan de vleeswaren te inspecteren. Na de eerste run in de ochtend is er altijd een stil moment, het perfecte moment om ervoor te zorgen dat de winkel er weer piekfijn uit ziet. De biefstukken liggen netjes op een rij. De cerverlaatworst, die vandaag in de aanbieding is, half over elkaar heen in een cirkel. De Berliner worst is voorzien van het juiste prijskaartje, het kaartje met het bedrag per ons bloedworst ligt ook op de goede plek. Er hoeft zelfs niet eens meer gedweild te worden. Dat is vanochtend vlak voor openingstijd al gedaan. En het is mooi weer, dus hebben de eerste klanten geen modder mee naar binnen genomen. Verdorie, hij snakt er naar een radio aan te zetten. Maar zijn vader wil geen radio in zijn zaak. De tegels geven teveel galm. En je moet wel de bestellingen kunnen verstaan. Verder dan maar weer. De kassa is dicht. Check. Zo hoort het. Hij doet de kassa open. Het kleingeld en het briefgeld liggen netjes gesorteerd. Mooi. De kassa gaat weer dicht. Is het kleingeld ook zo gesorteerd dat alles boven de 50 cent in het rechter vakje ligt? Kassa open. Check dubbel check. Prima. Kassa dicht. De rest van de balie. Het sierkleedje. Deze is schoon en ligt recht. De fooienpot voor het goede doel. Is schoon en staat recht. Het bordje met stukjes worst voor de brave kinderen. Deze keer op een kartonnen bordje omdat er even niets anders voorhanden is. Ligt recht en is schoon. Nou ja, recht. De leverworst is gaan zweten en door het vocht is het kartonnen bordje gaan bobbelen. De toonbank zal dan ook wel nat zijn geworden. Laat hij die eerst maar eens droog maken. Waarmee? Met toiletpapier? Hij loopt vanachter de balie richting het toilet. Zijn twee

velletjes genoeg? De worst zal blijven zweten. Hij kan het beste nadat hij de toonbank droog heeft gemaakt een paar papiertjes onder het bordje leggen. Staat ook nog eens mooi, die bloemetjesopdruk.

Hoeveel vocht kan er uit de partjes worst komen? De temperatuur in de winkel is behagelijk, maar met de middagzon op het etalageraam zal de temperatuur flink stijgen. De vitrines worden apart gekoeld, maar hij doet er waarschijnlijk goed aan om alvast een raampje open te zetten, zodat hij en de klanten vanmiddag niet in een broeikas staan.

De bovenraampjes zitten hoog. Daar kan hij zonder een hulpmiddel niet bij. Eens kijken of hij een stok of iets dergelijks kan vinden. Hij loopt weer naar achteren in de hoop een bezem te vinden. In het gangetje ziet hij het jachtgeweer van zijn vader staan. Niet verder zoeken, een geweer is ook lang. Mooie hobby trouwens voor een slager. Als jager heb je rond Kerst altijd verse haas in de schappen. Het is niet voor niets dat 'jager' en 'slager' op elkaar rijmen. Hij probeert met de kolf het armpje van het kiepraam omhoog te drukken. Andersom met de loop is het moeilijker mikken. De kolf is breder. Maar ook zwaarder. Balancerend op de tenen van één voet moet hij het scharnier net ver genoeg omhoog kunnen krijgen. Tenminste, als hij onder-tussen niet zijn evenwicht verliest.

Het geweer valt met veel lawaai op de decoratieve melkbus die in de hoek van de winkel staat. In de kast ernaast ligt een plank met de houten lepels. Via de val op de melkbus wipt het geweer de plank van het schap. De lepels vliegen de winkel door. Gelukkig zijn het houten lepels, daar kan niet zo snel iets aan breken. De potjes jus die naast de plank stonden zijn een ander verhaal. Hij zal flink wat toilet-papier nodig hebben om die troep op te ruimen. Hij bukt zich om de niet gesneuvelde potjes wat verder van de rand

te zetten en ziet achter in de kast een pak servetten liggen. Laat dat toiletpapier maar. De jus en glasscherven kan hij beter met een paar servetten te lijf gaan. De servetten hebben een rood en wit geblokte motief. Deze zullen ook mooier onder het bordje staan dan het bloemetjesmotief. Hij opent het pak en wil net een servet op de toonbank leggen als zijn vader binnen komt.

Zijn vader is een man van weinig woorden. Het is in zo'n situatie altijd moeilijk in te schatten hoe boos hij werkelijk op je is. Tijdens het opruimen heeft hij uitgelegd hoe de rommel ontstaan is en beloofd dat hij met zijn zakgeld de potjes jus zal vergoeden. De vloer was ruim voordat de eerste middagklanten arriveerden weer op orde en het geweer was, zoals dat buiten het jachtseizoen hoort, niet geladen.

Zijn vader is dus een man van weinig woorden. Het enige wat hij zei toen hij hem vanochtend dat pocketradiootje gaf was: "Alsjeblieft. En niet te hard, hè."

De duivelse kok

Buiten wordt een fiets tegen de muur aan gezet. Ze haast zich naar het gedeelte van de keuken dat door middel van een scheidingswand is ingericht als uitgifteloket van de afhaalmaaltijden. Het restaurant is leeg, maar gelukkig komen er vandaag wel klanten langs die een gerecht mee willen nemen. Ze schuift op de stoel voor het raam en kijkt tegen een wiel aan. Er heeft inderdaad iemand zijn fiets tegen de muur aan gezet, maar het is wel een vreemde fiets. Om te beginnen heeft het een groot wiel, zo groot dat het het hele oppervlak van het kozijn beslaat. Ze kijkt door een traliewerk van spaken uit over de straat. Ook hangt er een been voor haar raam. Ze buigt zich over het tafeltje voor het loket heen en probeert iets meer van de fietser te zien. De berijder heeft niet eens de moeite genomen af te stappen. Hij leunt met zijn schouder en zijn stuur tegen de zijgevel terwijl hij iets in zijn binnenzak zoekt.

“Hé, hallo! Ik neem aan dat je een bestelling wilt opnemen?”, roept ze naar boven. Het zou er nog bij moeten komen dat hij haar loket heeft uitgekozen om alleen maar even te kunnen parkeren.

“O, ja. Wacht even. Ik heb jullie menu hier in mijn jaszak.” Ze hoort het geluid van papier en de spaken worden een eindje van de raamopening af geduwd. Een hand met een foldertje zakt voor haar naar beneden.

“Wat ik wil hebben heb ik omcirkeld”, legt hij uit.

Ze pakt het foldertje met het menu dat ze de afgelopen week huis aan huis heeft laten verspreiden aan en geeft deze door aan de kok. Omdat ze verder niets te doen heeft, in het restaurant zit nog steeds geen kip, loopt ze terug naar de stoel bij het loket. De voet bungelt nog steeds voor het raam.

“Blijf je daarboven zitten? Dat is niet handig als ik je zo meteen je maaltijd aan moet geven.”

“Dat gaat wel lukken. Ik heb lange armen.”

Ze leunt nogmaals zo ver mogelijk over het tafeltje heen om ook het gezicht van de fietser te kunnen zien. Dat lukt beter dan daarnet want de jongen leunt nu met een uitgestrekte arm tegen de muur. Hij ziet er sportief uit.

Ze heeft nu ook in de gaten dat alleen het voorwiel groot is. Het achterwiel heeft de normale afmetingen, maar voor de rest ziet alles aan de fiets er vreemd uit of zit het op een abnormale plek. De jongen zit op een zadel dat bovenop het monsterachtige voorwiel is gemonteerd. Het stuur zit er vlak voor. De kettingkast is verdwenen en de trappers zijn rechtstreeks aan de as van het wiel vastgemaakt. Hij heeft nu beide voeten op de pedalen gezet en drukt deze zachtjes op en neer zodat de spaken voor het kozijn langzaam heen en weer bewegen. Er is wat voor te zeggen dat hij tijdens het wachten gewoon op zijn fiets blijft zitten. Ze heeft geen idee hoe hij van het vehikel af zou moeten stappen, laat staan hoe hij er boven op is kunnen klimmen zonder omver te vallen.

“Hoe kom je aan zo’n fiets?” informeert ze.

“Ik neem tenminste aan dat het een fiets is?”

Hij kijkt glimlachend naar beneden.

“Zelf gemaakt”, zegt hij trots. Hij klopt op het stuur.

“Deze fiets heb ik helemaal zelf in elkaar gezet. Het heeft me flink wat moeite en een stel fietsen gekost, maar het resultaat mag er zijn, vind je ook niet?”

Ze fronst naar de spaken voor zich.

“Is het niet moeilijk om ermee te fietsen?”

Hij gaat iets achterover zitten.

“Het vergt wel wat oefening, maar het is minder moeilijk dan het lijkt.”

Hij stuurt weer een glimlach naar beneden.

“Al moet je wel tijdens het rijden met een paar dingen rekening houden. Je kunt er niet te hard mee remmen, want dan riskeer je het dat je over de kop slaat. Je moet er steeds op letten dat je verder vooruit kijkt dan dat je op een normale fiets gewend bent. Gelukkig is dat vanaf hierboven niet zo moeilijk.”

Ze legt haar kin op één van haar handen om wat gemakkelijker naar boven te kijken. Hij zit er ontspannen bij. Om met dat gevaarte door de straten te fietsen lijkt haar best avontuurlijk. Het lijkt haar ook best gevaarlijk, maar daar lijkt de jongen zich niet druk over te maken.

“Je komt hier niet uit de buurt, hè? Anders had ik je vast al een keer opgemerkt.”

“Nee, ik ben vandaag wat verder gereden om mijn fiets uit te proberen. En jullie menu beviel me wel. Zeg, die naam van jullie restaurant, ‘De duivelse kok’, ik neem aan dat dat slaat op de pittige gerechten die jullie serveren?”

“Ja. Een ideetje van de kok. Hij komt uit het zuiden. Er zijn hier niet zoveel restaurants die het eten uit zijn streek serveren. Een gat in de markt zou dit restaurant zijn volgens hem, maar ik weet het niet...”

Hij buigt zich bezorgd voorover.

“Wat scheelt eraan? Loopt het restaurant niet goed?”

Ze zucht en kijkt door de spaken.

“Ik denk niet dat de mensen hier op pittige maaltijden zitten te wachten. Zeker niet in deze tijd van het jaar.”

Ze merkt dat hij één en al belangstelling is. Dat fleurt haar een beetje op. Ze zucht nog een keer, iets minder diep dan daarnet.

“De rest van het jaar gaat het wel, maar deze maanden zijn een ramp.”

“Misschien moeten jullie de formule van het restaurant

veranderen.”

“Daar heb ik al aan zitten denken.”

“Niet alleen pittige gerechten.”

Ze kijkt met haar kin nog steeds op haar hand omhoog.

“We kunnen wel een paar mildere schotels toevoegen, maar niet teveel. Mijn collega laat vrij weinig ruimte open voor consessies. De pittige gerechten zijn zijn specialiteit en zijn trots. Als ze die hier niet willen hebben, dan is hij in staat weer terug naar het zuiden te vertrekken. En zo’n goede kok kan ik niet missen.”

“Dus dat wordt alleen deze paar maanden een ander menu.”

Ze moet opeens glimlachen.

“Ik heb al wat ideeën voor de nieuwe formule. Gerechten, aankleding, ik heb zelfs al een naam die we gedurende die maanden aan het restaurant kunnen geven.”

”Welke dan?”

“Beloof je dat je niet zult lachen?”

“Beloofd.”

Ze haalt haar hoofd van haar hand af.

“Het hemels gerecht.”

Even is het stil boven haar. Dan draait hij zijn hoofd omhoog en laat hij een gegrinnik horen.

“Wauw.”

Hij strijkt met zijn hand langs zijn nek.

“Als jullie daar geen klanten mee kunnen lokken dan weet ik het ook niet meer.”

Ze kijken elkaar aan. Hij vind de naam leuk. En ze heeft het idee dat hij ook haar leuk vindt. De spaken zijn opgehouden te bewegen. Zonder verder een woord te zeggen blijven ze elkaar aanstaren totdat achter haar voetstappen klinken. De kok heeft de afhaalmaaltijd klaar.

Ze reikt helemaal over het tafeltje heen om hem de tas te overhandigen.

“Gaaf dat wel lukken, fietsen met maar één hand aan het stuur?”

“Om eerlijk te zijn zit dit stuur er alleen maar voor de sier op. Het is gemakkelijker om deze fiets te besturen met je lichaam, door je zwaartepunt te verplaatsen. In feite rijd ik continu met losse handen. Was het niet om de bel ergens aan vast te moeten maken, dan had ik het stuur weggelaten.”

Ze kijkt toe hoe hij de plastic tas over het stuur tilt en in zijn andere hand neemt. Voordat hij afduwt vraag ze hem nog snel: “Waarom heb je die fiets gebouwd? Het lijkt me nog steeds een ongemakkelijke manier om je te verplaatsen.”

“Ik heb ‘m inderdaad niet gebouwd omdat ik er harder mee kan rijden dan met een gewone fiets. Verre van dat.”

Hij strekt zijn arm met daaraan de maaltijd uit.

“Ik rijd er zo graag op vanwege het uitzicht. Je kijkt overal overheen.”

Ze kijkt hem na terwijl hij zichzelf behendig tussen het verkeer door slingert. Ze weet zich opeens met haar gevoel geen raad. Toen hij in haar ogen keek was er niets aan de hand. Ze maakte zich op dat moment zelfs niet eens meer druk over de slechte periode die haar restaurant doormaakt en of de nieuwe formule wel aan zal slaan. Maar nu hij weg is is er een knagend gevoel achtergebleven, het gevoel dat wat er daarnet door haar heen ging niet klopte. Was het door het laatste wat hij zei? Hij is al ver weg, maar ze ziet hem nog steeds boven de rest van het verkeer uitsteken. Hij kijkt overal overheen. Ze moet denken aan haar achtertuin dat omzoomd wordt door een stel hoge struiken. Dat wordt deze zomer niet meer topless zonnen.

Piano

“O, ramp!”

Haar man kijkt op. Een ramp?

“Ze hebben de zwarte en witte lak niet meer op voorraad.”
Zijn wenkbrauwen gaan even omhoog. Dan laat hij geërgerd zijn hand op het klavier neerkomen. Het akkoord klinkt nog het meeste als een A7sus4.

“Wat nu?”

Ze legt de brief neer. Hij doet hetzelfde met de stemhamer.

“Morgen komen de nieuwe piano’s binnen. En die moeten begin volgende week overgespoten zijn.”

Hij draait op het krukje naar haar toe.

“Hadden ze dat ons niet eerder kunnen laten weten?”

Ze staart even naar de brief voordat ze deze terug in de envelop doet. Dan kijkt ze hem vragend aan.

“Nou, hebben ze ons hier al eerder een bericht over gestuurd?”

“Eh, nee, volgens mij niet. Dit is de eerste brief van hen sinds hun vorige levering.”

“Mooi. Dan zitten we morgen met een voorraad piano’s die onverkoopbaar zijn totdat iemand anders ze geverfd heeft.”

Ze kijkt hem besluiteloos aan.

“Staat er iets in hun brief over wanneer ze de lak weer in voorraad hebben?”

Ze haalt de brief opnieuw uit de envelop.

“Nee, alleen dat het hun spijt voor het eventuele ongemak.”

Hij slaat met zijn hand nogmaals op de half gestemde piano.

“Nou, daar zijn we mooi klaar mee. En natuurlijk zijn zij het enige bedrijf in de buurt die piano’s kunnen lakken.”

“We hebben nooit verder naar andere bedrijven gezocht”, probeert ze.

“Ze zijn de enige in de wijde omtrek die piano’s verven!”

Ze kijkt stuurs naar de envelop.

“Ik denk niet dat we voor die prijs ergens anders hetzelfde vakmanschap kunnen krijgen”, moppert hij.

“Zullen we morgen de piano’s dan maar meteen in de winkel zetten en er het beste van hopen?”

Hij pakt de stemhamer weer op.

“Als we ze in de opslag neerzetten worden ze zeker niet verkocht.”

Ze is een tijdje bezig geweest in het kantoortje als ze de winkel weer in komt lopen.

“Ik heb iets kunnen regelen, hoor.”

Hij kijkt verbaasd op.

“Ik heb iemand gevonden die het schilderwerk voor zijn rekening kan nemen.”

“Wat? Hier in de buurt?”

“Ze zitten aan de andere kant van de stad. Dichterbij heb ik niets kunnen vinden.”

“Zo”, blaast hij opgelucht. “Dat valt nogal mee. Hoe heb je ze gevonden?”

Zijn wenkbrauwen schieten plotseling in een frons.

“Wacht even, wat voor bedrijf is het?”

Ze staat met haar armen over elkaar in de deuropening.

“Het is een klein bedrijf dat naar eigen zeggen voldoende ervaring heeft in het aanbrengen van allerlei soorten laklagen.”

“Hebben ze ervaring met piano’s?”

Ze zwijgt even en haalt haar armen van elkaar.

“De prijs is inclusief het eventueel uit elkaar halen en in elkaar zetten.”

Zijn wenkbrauwen gaan gerustgesteld iets omhoog.

“Het is een autospuitbedrijf.”

“Niet slecht.”

Goedkeurend glijdt hij met zijn hand over de bovenkant van de piano. Het transport was aan de late kant en ze hebben zich moeten haasten om alle piano's voor openingstijd op hun plaats te zetten. Pas nu heeft hij even de tijd om het lakwerk te inspecteren. Ondanks dat het bedrijfje alleen maar auto's in behandeling neemt is hij tevreden over het resultaat. Nergens scheurtjes of blaasjes, nergens kleurverschillen. Die jongens van het autobedrijf mogen dan geen noemenswaardige ervaring met hout hebben, kennis over verf hebben ze zeker. Hij knikt naar zijn vrouw. Doe de winkel maar open. Hier kunnen we mee voor de dag komen.

Aan het einde van de dag zitten ze met z'n tweeën in het kantoortje achter de winkel. Na sluitingstijd zitten ze hier wel vaker om nog even de dag door te nemen en alvast wat dingen voor de volgende dag te regelen. Nu wordt er echter niet veel gezegd. Het is een beetje een rare dag geweest, wel in de goede zin van het woord. Van de nieuwe piano's hebben ze vandaag een groot deel verkocht. Een unicum, want normaal doen ze er een week over om dit aantal te verkopen.

“Is jou iets opgevallen aan de klanten?”

Ze knikt.

“Veel leren jassen vandaag.”

“Ja.”

Een hoop mensen die vandaag in de winkel kwamen kijken hadden niet de kleding aan die je doorgaans verwacht bij bezoekers van een pianowinkel.

“Het leek een beetje op het volk dat bij die autospuiterij rondhing.”

“De meeste piano's zijn wel door hen gekocht.”

Hij krabt nadenkend op zijn hoofd.

“Ik betwijfel het of de kopers van vandaag wel piano spelen. Heb jij één van die leren jassen überhaupt een klavier zien

aanraken?”

Ze schud haar hoofd. Ze heeft niemand van de kopers ook maar één toets zien indrukken om de klank van de piano te horen. Alsof het geluid niet belangrijk was bij de aankoop. Maar ze hebben vandaag een flinke winst gemaakt en de kopers leken zeer tevreden met hun aankoop, dus is er geen reden voor hen om hierover te blijven piekeren.

“Laten we naar huis gaan.”

Er zijn genoeg mensen die een piano kopen om als sierstuk in hun woonkamer te zetten.

Als ze achter de piano's langs naar de uitgang lopen moet hij opeens terugdenken aan de auto's die hij 's ochtends op het parkeerterrein van het autobedrijf heeft zien staan.

“Hoe heten die auto's ook alweer die we vanochtend hebben gezien?”

Het waren geen normale auto's die op een spuitbeurt stonden te wachten.

“Hot rods.”

Ze heeft de achterkanten van de overgebleven piano's nu ook in de gaten gekregen.

“Wat heb je precies met dat bedrijfje afgesproken?”

“Ik weet het niet”, antwoordt ze met grote ogen.

Wat had ze ook alweer via de telefoon besproken? Had ze nu wel of niet ingestemd met ‘een standaard spuitbeurt’?

Achter op de glimmend gelakte piano's schieten vurige tongen tegen het hout omhoog. Op de achterzijde van de witte piano's zijn in rood en geel kunstige vlammen gespoten die compleet met rooeffecten onder het muziekinstrument uit lijken te komen. Op de zwarte piano's zitten er zelfs wat paarse en groene accenten tussen die de vlammen een fluoriserend uiterlijk geven.

Ze heeft haar hand voor haar mond geslagen.

“Ik weet het niet meer”, stamelt ze.

Onder de mat

Veel stamgasten zijn er al overheen gelopen, maar weinigen hebben het echt zien liggen. Dat kleed moet er al hebben gelegen toen ik hier voor het eerst binnen stapte. Vanaf mijn kruk aan het einde van de bar heb ik een goed overzicht over mijn stamkroeg en iedereen die er binnen komt en vertrekt. Ze nemen het stof en de modder van de straat mee naar binnen en geven dat af aan het kleed dat bij de deur ligt. De eigenaar van het café heeft het in de vrije ruimte tussen de tafels gelegd, misschien om het gestommel van zijn gasten wat te dempen, misschien om bij slecht weer ervoor te zorgen dat niet de hele vloer nat wordt. Ik heb het de waard nooit gevraagd, maar hij heeft het er in elk geval niet neergelegd om de zaak wat meer aankleding te geven. Want zo lang als ik het me kan herinneren ligt dat stuk tapijt met de verkeerde kant onder.

Het is avond. De kroeg stroomt stilletjesaan vol, de bar stroomt vol, de glazen stromen vol. Alleen de kruk naast me is nog leeg. Er komt een vrouw binnen, alleen. Die gaat vast niet aan een tafeltje zitten. Ze kijkt inderdaad mijn richting uit, naar de nog onbezette plaats naast mij. Dan komt ze in beweging en ze gaat naast me zitten. De barman krijgt als eerste haar aandacht. Terwijl haar bestelling ingeschonken wordt begin ik een gesprek met haar. Ze praat terug, lacht om mijn grappen, drinkt haar consumptie. Ook in de rest van de bar is het gezellig. De tafels om het kleed heen zijn ook allemaal bezet. Er loopt iemand met een bestelling terug naar zijn plaats. Hij blijft even met zijn voet achter het kleed hangen. Een punt van het tapijt krult omhoog en valt meteen weer op zijn plaats. Ik staar over de schouder van mijn gesprekspartner. In de korte tijd dat

het kleed los was van de grond zag ik dat de houten vloer eronder niet doorloopt. De vloer onder het tapijt glanst, alsof het kleed niet een paar houten planken maar een spiegel bedekt. Ik ken wel mensen die thuis tapijten aan de muur hebben hangen, maar spiegels op de grond ben ik nog nooit tegen gekomen. Helemaal al niet in een kroeg. Veel heb ik niet van haar verhaal gemist, daar is het het gesprek niet naar. Toch staat ze op met de mededeling dat ze even naar het toilet moet. Ik glimlach in mezelf, want ze neemt mooi haar drankje mee. Ik draai me weer om naar de bar en laat mijn gedachten dwalen over het omgekeerde kleed.

Het is bijna sluitingstijd. Een laatste klant stommelt naar het toilet. Als ook de waard even naar achteren is sta ik op en loop naar het kleed. Ik kijk neer op de stugge onderzijde van het tapijt. Het is groot genoeg om een luik met een trap te verbergen, maar dat doet het niet. Wat het wel doet is ondersteboven liggen en een spiegel verbergen. Misschien heeft het ene met het andere te maken. Misschien ook niet, maar het vraagt in elk geval om een nadere inspectie.

Ik ga op mijn hurken zitten en til de hoek op waar eerder deze avond een klant met zijn voet achter bleef haken. Het is een spiegel. Ik zie onder de mat het interieur van een café, maar dan ondersteboven. Ik zie een plafond dat geel ziet van de rook, muren met schilderijtjes en af en toe grappig bedoelde affiches. Ik houd mijn hoofd nog iets schuiner en zie ook de deur die naar de straat leidt. Er staan lege tafels en stoelen en lege bierglazen ten teken dat de laatste klanten net vertrokken zijn.

Ik knipper onwillekeurig met mijn ogen en voel me plotseling helemaal nuchter worden. Het kleed glijdt vantussen mijn vingers als ik wankelend probeer op te staan. Met een

mouw veeg ik het zweet dat opeens op mijn voorhoofd is verschenen weg en kijk het interieur rond waarvan ik daarnet het spiegelbeeld onder het tapijt zag. Ik kan de tafels, stoelen en de deur niet hebben gezien omdat het spiegelbeeld van het kleed er voor moet hebben gezeten.

“Zeg, waar heb je dat kleed eigenlijk vandaan?”

“Mwuh, geen idee. Volgens mij lag het er al toen ik de toko overnam.”

“Niet om het één of ‘t ander hoor”, mengt de andere bargast zich in de discussie, “Maar wat mij betreft had je dat vod er allang uit moeten gooien”.

De waard kijkt ongeïnteresseerd in zijn richting.

“Dat patroon en die kleuren, oranje en bruin, zelfs tussen al die aftandse meubels die je hier hebt is het nog steeds, hoe noem je dat, gewoon té retro.”

“Zeg maar gewoon lelijk”, beaamt de eerste.

Hij werpt een blik op het kleed bij de deur. Het zeshoekige patroon dat het tapijt met een doolhofachtige structuur siert is inderdaad alles behalve hip. Maar om nu te zeggen dat het een vod is. Hij is moe en wil de bar sluiten. Hij heeft even geen zin in klanten die de binnenhuisarchitect uit zitten te hangen.

“Bovendien”, de man leegt zijn glas met een laatste slok, “Ik heb nooit gesnapt waarom dat kleed onder een glasplaat moet liggen. Als ‘s winters de mensen met sneeuw aan hun schoenen binnen komen of als iemand een keer wat bier morst, dan vraag je gewoon om glijpartijen!”

Hij glijdt van zijn kruk af. Ook de andere klant maakt aanstalten om te vertrekken. Dan pas hebben ze in de gaten dat de barman nog steeds langs hen heen in de richting van het kleed staart. Tegelijk draaien ze hun hoofd om.

Ze zien nog net dat een punt van het tapijt terug op zijn plaats valt. Het vreemde is dat het net leek alsof het tapijt daarvoor naar onderen was opgetild.

Ik moet echt heel nodig op zoek naar een andere stamcafé.

Gehaktdag

Ik wil 'm al de hele tijd vragen wat hem dwars zit, maar als klant doe je dat natuurlijk niet.

“En verder nog twee ons cervelaat.”

Misschien kun je je dat soort vrijheden veroorloven als je een hele vaste klant bent, maar wanneer mag je je een vaste klant noemen? Ik koop mijn vleeswaren ook af en toe in de supermarkt.

“Gesneden, graag.”

De slagersjongen heeft duidelijk één van zijn minder spraakzame dagen. En aan de manier waarop hij de snijmachine hanteert is het wel heel duidelijk dat hij met het verkeerde been uit bed is gestapt. Maar ik zeg er niets over, het zijn mijn zaken niet.

“Doe er ook nog maar een pond gehakt bij.”

Hij vouwt de gesneden cervelaat in een stuk papier, legt deze op de toonbank bij de rest van mijn bestellingen en opent de vitrine waar het vlees in ligt. Als hij een bakje met de bij het gehakt liggende spatel aan het vullen is valt me iets op aan het prijskaartje.

“Zeg, klopt die prijs wel?”

De spatel blijft boven het halfvolle bakje hangen en hij kijkt me stuurs aan. Zou ik me nu toch indirect met zijn privé-zaken bemoeid hebben?

“Sorry hoor”, verontschuldig ik me meteen, “Maar ik vind het wel vreemd dat het gehakt duurder is dan de biefstuk.” Hij heeft het bakje op de weegschaal gezet, maar hij controleert niet of het al de gevraagde 500 gram bevat.

“Weet je hoe biefstuk bereidt wordt?”

Ik zie dat er nog geen 500 gram in het bakje zit.

“Nou?”

Geïrriteerd kijk ik zijn richting uit. Privéproblemen of niet, zo

spreek je een klant niet aan.

“Een biefstuk snijd je van het beest af. Je snijdt het in kleinere stukken en eventueel plet of kerf je het om het malser te maken. Maar dat is dan ook alles. Meer werk is het niet. Gehakt daarentegen ...”, hij gooit van een afstandje de spatel terug de vitrine in, “... dat maak je van de minder mooie stukken vlees. Die doe je door de vleesmolen. Dat is dan wel een apparaat dat aangedreven wordt door een motor, maar je moet nog steeds zelf de hompen héél klein snijden, anders passen ze er niet doorheen. En dan nog heb je de kans dat er stukken in zitten die te hard zijn, stukjes kraakbeen bijvoorbeeld. Dan slaat de vleesmolen opeens vast en moet je heel veel moeite doen dat stukje been eruit te halen. Want zo’n apparaat bestaat bijna helemaal uit één stuk. Je kunt het niet fatsoenlijk demonteren, alleen de plaat en de messen aan het uiteinde en een deel van de trechter kunnen eraf. Probeer dan maar eens bij het stukje vlees dat de schroef blokkeert te komen zonder dat je je vingers eraf draait.”

Zwijgend bekijk ik hoe hij zijn relaas met drukke gebaren begeleidt. Ik tel enigszins opgelucht tien vingers.

“En helemaal leuk wordt het als een pees zich vast weet te klemmen tussen de wormschroef en de behuizing. Dan gaat het apparaat steeds langzamer draaien totdat het uiteindelijk stil staat en dan weet je wel weer hoe laat het is. Voordat je de onderdelen die je er wel af kunt halen eraf schroeft blokkeer je toch maar eerst even de stroom want dat is veiliger. Maar meteen daarna realiseer je je dat je dat toch maar beter niet had kunnen doen, want de motor ondervindt opeens geen elektrische weerstand meer en de strak getrokken pees draait de schroef met zo’n grote snelheid terug dat het gemalen gehakt de vleesmolen langs alle kanten uit spuit. En dan ben je weer een uur bezig om het

gehakt zelfs vantussen de verlichtingsarmaturen te halen.” Sprakeloos kijk ik hem aan. Ik moet zeggen dat hij het wel dramatisch weet te brengen.

“Dus als je je nu nog steeds afvraagt waarom het gehakt duurder is dan de biefstuk, ik vind dat ik ook de arbeid die ik er vanochtend in heb gestoken wel een beetje terug mag laten komen in de prijs.”

Terwijl hij het bakje op de weegschaal aanvult tot het juiste gewicht en de nota opmaakt, ik kan niet zien of hij daadwerkelijk het bedrag van het prijskaartje intikt, sta ik een beetje overrompeld toe te kijken. Ik vraag me af of ik nu medelijden met hem moet hebben vanwege zijn zware arbeidsomstandigheden of dat ik toch maar zijn leidinggevende, in dit geval zijn vader, erbij moet roepen omdat de prijs naar mijn gevoel toch iets te willekeurig vastgesteld is.

Gelukkig komt zijn moeder net binnen. Ze heeft een grote doos bij zich met één of andere keukenmachine erin.

“Kijk eens wat ik gekocht heb! Het warenhuis had een fantastische aanbieding. En je kunt er alles mee: snijden, raspens, kloppen, hakken, deeg kneden, ..”

Op de verpakking lijken nog meer functies te staan.

Ik kijk in de richting van de slagersjongen.

“Dus morgen is het gehakt in de aanbieding?”